

Słowo od Redaktor Tematycznej

Media w coraz większym stopniu określają kluczowe obszary codziennego życia, funkcjonując jako przestrzenie i kanały komunikacji. Relacje między ludźmi mają charakter zmediatyzowany, a w procesie tym uczestniczą zarówno tradycyjne, jak i nowe media. Ich udział w życiu społecznym i politycznym współczesnych pokoleń stał się tak duży, iż praktyki, działania i strategie medialne poddawane są coraz bardziej szczegółowej i rozległej konceptualizacji, i to nie tylko w obszarze nauk o komunikacji społecznej i mediach, ale także w ramach nauk o sztuce (filmoznawstwo, teatrologia), nauk humanistycznych (literaturoznawstwo, językoznawstwo) czy nauk społecznych (socjologia, antropologia, etnografia). Sięganie badaczy po różne metodologie umożliwia opisanie mediów w procesie ich nieustannego rozwoju, w odniesieniu do ich historii, ale także w kontekście prognozowanych i antycypowanych trajektorii rozwoju.

Ta interdyscyplinarność w badaniach współczesnej sfery medialnej umożliwia także analizę złożonych i wielokierunkowych wpływów między mediasferą, socjosferą oraz biosferą. Przemiany społeczne w dużym stopniu determinują rozwój, transgresję i transformację istniejących gatunków i formatów medialnych; pojawiają się także całkowicie nowe konwencje obrazowania, strategie komunikowania, przestrzenie medialne oraz zupełnie nowe zawody medialne czy role komunikacyjne.

Trudno wyobrazić sobie współcześnie badanie mediów bez uwzględnienia procesów komunikacji z nimi związanych. „Media i komunikacja”, badane w różnych perspektywach (najczęściej socjologicznej, kulturoznawczej, psychologicznej, językoznawczej czy etnograficznej), stanowią jedną całość wzajemnie przenikających się i warunkujących zjawisk. Każde bowiem medium wyznacza dominującą strategię komunikacyjną oraz umożliwia swoim użytkownikom określone formy obrazowania, przedstawienia, symulacji.

Artykuły naukowe zgromadzone w tym tomie oddają specyfikę tych zagadnień w odniesieniu do konkretnych pól badawczych, metod badania mediów i komunikacji oraz właśnie strategii ich użytkowania. Autorzy i autorki zwracają w nich uwagę na analizę bardzo współczesnych zjawisk kulturowych i medialnych, ale także odnoszą się do historii i archeologii mediów, ukazując dzięki temu wagę analiz diachronicznych w rozumieniu współczesnej mediasfery.

Agnieszka Ogonowska